

Grünkranz

De stad, bevolkt door twee categorieën mensen, gehaaide zakenlieden en hun slachtoffers, is voor de daar lerende en studerende alleen op een pijnlijke, alle natuurlijkheid belemmerende, metertijd schokkende en vernietigende, heel vaak vals-dodelijke manier bewoonbaar. De extreme, de daar levende mensen voortdurend irriterende en enerverende en in elk geval altijd ziekmakende weersomstandigheden enerzijds en anderzijds de in die weersomstandigheden steeds verwoestender op de gesteldheid van die mensen inwerkende architectuur van Salzburg, het voor al die beklagenswaardigen bewust of onbewust, maar in medische zin *altijd schadelijke, en dus op geest en lichaam en op het hele aan die weersomstandigheden volkomen overgeleverde wezen drukende*, met ongelooflijke meedogenloosheid steeds weer ergeriswekkende en enerverende en ziekmakende en vernederende en beledigende en met grote kwaadaardigheid en laagheid begiftigde inwoners voortbrengende Vooralpen-klimaat, produceren altijd weer van die in Salzburg geboren of erheen getogen mensen die zich tussen de koude, natte muren, die ik als de lerende en studerende die ik dertig jaar lang in deze stad ben geweest uit voorliefde liefhad maar uit ervaring haatte, bezighouden met hun geborneerde eigenzinnigheden, onzinnigheden, stompzinnigheden, keiharde zaken en melancholieën en een onuitputtelijke bron van inkomsten zijn voor alle mogelijke en onmogelijke artsen en begrafenisondernemers. Hij die, naar de wens

van zijn tot de ouderlijke macht gerechtigden, maar tegen zijn eigen wil, in deze stad is opgegroeid en van jongs af aan, terwijl hij emotioneel en intellectueel voor deze stad uiterst ontvankelijk was, opgesloten zat enerzijds in het showproces van haar wereldberoemdheid als in een perverse geld en nog eens geld producerende leugenachtige schoonheidsmachine, anderzijds in de armoede en hulpeloosheid van zijn aan alle kanten onbeschermd kindertijd en jeugd als in een angst- en gruwelvesting, en die voor de ontwikkeling van zijn karakter en zijn geest tot deze stad was veroordeeld, heeft een noch te grof, noch te lichtvaardig uitgesproken droevige en zijn vroegste ontwikkeling verdonkerende en verduisterende, maar in elk geval noodlottige, zijn hele leven steeds meer bepalende, verschrikkelijke herinnering aan deze stad en aan de levensomstandigheden in deze stad, geen andere. Tegen laster, leugen en gehuichel in moet hij zich tijdens het noteren van deze benaderende beschrijving voorhouden dat deze stad, die zijn hele wezen heeft doordrongen en zijn verstand heeft bepaald, voor hem altijd en vooral in zijn kindertijd en zijn jeugd, in de twee decennia daar doorgebrachte en doorgeworstelde ontwikkelingstijd als wanhoopstijd, een geest en gemoed beschadigende, ja, altijd uitsluitend geest en gemoed mishandelende stad is geweest, een hem aan één stuk door direct of indirect voor niet gepleegde misdaden en vergrijpen straffende en bestraffende en elke vorm van gevoeligheid en sensibiliteit in hem smorende, voor zijn creatieve talenten niet bevorderlijke stad. Hij heeft in die studeertijd, die ongetwijfeld zijn vreselijkste tijd is geweest, en over die studeertijd en de gevoelens die hij in die studeertijd heeft gehad gaat het hier, voor de rest van zijn leven een hoge prijs en waarschijnlijk de hoogste prijs moeten betalen. Deze stad heeft de hem van zijn voorouders geërfde genegenheid en liefde als *voorgenegenheid* en *voorliefde* niet verdiend en hem steeds en altijd en in alle gevallen tot op de dag van vandaag afgewezen,

afgestoten, hem in elk geval voor het weerloze hoofd gestoten. Als ik deze voor een creatieve mens van oudsher beschadigende en ophitsende en uiteindelijk altijd vernietigende stad, die door mijn ouders tegelijk mijn moeder- en mijn vaderstad is, niet van het ene moment op het andere, en wel op het beslissende leven reddende moment van uiterste spanning en extreme geestelijke beschadiging, achter me had kunnen laten, dan had ik, zoals zoveel andere creatieve mensen daar en zoals zo velen met wie ik verbonden en vertrouwd was, die enige bij deze stad passende proef op de som genomen en plotsklaps een eind aan mijn leven gemaakt, zoals velen in deze stad plotsklaps een eind aan hun leven hebben gemaakt, of was ik langzaam en ellendig tussen haar muren en in haar verstikkende en niets anders dan verstikking veroorzakende onmenselijke lucht te gronde gegaan, zoals velen in deze stad langzaam en ellendig te gronde zijn gegaan. Ik heb heel vaak de bijzondere aard en het absoluut unieke van de (beroemde) natuur en (beroemde) architectuur van dat moeder- en vaderlandschap mogen ervaren en liefhebben, maar de in dat landschap en die natuur en architectuur levende en zich jaar in jaar uit onbesuisd vermenigvuldigende zwakzinnige bewoners en hun miserabele wetten en nog miserabeler interpretaties van die wetten hebben het ervaren van en de liefde voor die natuur (als landschap), die een wonder, en voor die architectuur, die een kunstwerk is, altijd meteen gedood, altijd meteen in de kiem gesmoord, mijn levensstrategieën, waarbij ik louter op mezelf aangewezen was, zijn altijd weerloos geweest tegenover de in deze stad als in geen andere heersende kleinburgerlijke logica. Alles in deze stad verzet zich tegen het creatieve, en al wordt het tegendeel steeds meer en steeds heftiger beweerd, huichelachtigheid is haar fundament, en haar grootste hartstocht is geesteloosheid, en waar de fantasie ook maar de kop opsteekt, daar wordt die uitgeroeid. Salzburg is een perfide façade, waarop de wereld continu haar leugenachtigheid schildert en waarachter

het (of de) creatieve moet verkommeren en wegwijnen en afsterven. Mijn vaderstad is in werkelijkheid een dodelijke ziekte, waarin haar bewoners worden geboren en binnengehaald, en als ze niet op het beslissende tijdstip weggaan, plegen ze direct of indirect vroeg of laat onder al die vreselijke omstandigheden plotsklaps zelfmoord of gaan ze op die in wezen door en door mensvijandige architectonisch-aartsbisschoppelijk-stompzinnig-nationaalsocialistisch-katholieke doodsbodem te gronde. De stad is voor degene die haar en haar bewoners kent een oppervlakkig gezien fraai, maar onder die oppervlakte werkelijk vreeswekkend kerkhof van fantasieën en wensen. Voor de lerende en studerende die zijn plaats en zijn recht probeert te vinden in deze stad, die overal bekend staat om haar schoonheid en stichtelijkheid en tijdens de zogenaamde Festspiele elk jaar ook nog om de zogenaamde Hoge Kunst, is ze al snel alleen nog maar een koud, voor alle ziekten en laagheden openstaand doodsmuseum, waarin hij te maken krijgt met alle denkbare en ondenkbare, zijn energie en geestelijke gaven en talenten meedogenloos ondermijnende en ernstig beschadigende hindernissen, de stad is voor hem al snel niet langer fraaie natuur en exemplarische architectuur, maar niets anders dan een ondoordringbare menselijke jungle van gemeenheid en laaghartigheid, en hij loopt niet meer door muziek als hij door haar straten loopt, maar alleen nog maar vol weezin door de morele modderpoel van haar bewoners. De stad is voor hem die daar plotse-ling op zo jonge leeftijd van alles is beroofd geen ontzuivering, maar ontzetting, en ze heeft voor alles, ook voor verbijstering, haar dodelijke argumenten. De dertienjarige bevindt zich op eens, zoals ik het toen heb *ervaren (gevoeld)* en zoals ik er nu over *denk*, met alle hevigheid van zo'n ervaring, met vierendertig leeftijdgenoten samen in een smerige, stinkende, naar oude, vochtige muren en naar oud, schamel beddengoed en naar jonge, ongewassen pupillen stinkende slaapzaal in het internaat aan de